

Turkuaz

Kültür – Sanat - Edebiyat

Hasan CEYHAN
TUTULMAK

İlk bir bahar günüydü.
Yarınlara bahçesindeki sensiz ben.
Aklımda tatlı bir sen varken
Masal perileri kim oluyordu ki?
Senin kadar, sana nazaran.
Emindim gene de gözlerindeki bakışlardan,
Merak uyandıran sözlerindeki kaçışlardan emindim.

Umutsuz olduğun bir anda sevmek için
Razı olmuştum oysaki sarhoş olmaya.
Onundum işte, gidiyordum kaygısızca, sabırsızca
Yanaklarına sızan iki damla yaşa rağmen.
İnsan seni sevince iş gücü sahibi oluyor, şair oluyor mesela
Veya meczup oluyor, dolanıyor ortalıkta.
Elimde değildi ki bir kırmızı yanaklıya tutulmak,
Sonsuz bir hoşluktu benim için hayallere sarılmak.

Edanur KARAEFE

Enis KIRIKKALE
SOKAKTAKİ SESLER

Artık üst kat komşumuz kimsenin kafasından aşağıya su dökmüyor. Artık camına top attığımızda "Topunuzu keserim!" diyen yok. Artık "Akşam ezanından önce eve gel!" diye bağırılanlar da yok bizim sokakta. Aslında artık bizim sokakta pek ses de yok.

Birçoğu artık yaşlanan ve yaşlandıkça huysuzlaşması gereken komşularımızın bu kadar değişmesi şaşırtıcı değil mi? Değil tabii ki çünkü değişen onlar değil. Biz artık oyun oynayacak yaş geçtik. Biz geçtik de bizim yerimizi alacak çocuklar nerede? Bakkalın önünde neden renkli plastik toplar asılı değil? Neden çocuklar acıkınca annesinden domates ekmek istemiyor? Bu sokak neden her geçen gün daha da sessizleşiyor? Biraz etrafa baksak bu çocuklar nerede? Bu çocuklar televizyonbaşında, bu çocuklar telefon, bilgisayar başında...

Ben saklambaç oynamayı teyzemden öğrendim. Mahalledeki abilerim ve arkadaşlarının anlamsızca "simit!" diye bağırarak birbirlerini kovalamalarını izledim, bir gün onlarla oynayabilme hayaliyle... Babamla çitaları birleştirip uçurtma uçurmaktı en sevdiğim oyun. Akşam karanlığı çöktüğünde en güzel şeydi saklambaç oynamak. Bisikletin dört tekerden iki tekere geçiydi bizi heyecanlandıran...

Eskiden sokakta oyun oynarken fazla ses yapan çocuklardan şikayetçi olan anne, babalar yerlerini bilgisayar, telefon başından kalkmayan çocukların anne babalarına bıraktı.

Peki şimdi ne mi oldu? Zaman geçti, devir değişti, insanlar değişti, bizler gittik, sokaktaki sesler bitti, hatıralar kaldı...

Ceren KESKİN
FARKINDALIK

Önceden hayat şartlarının her insan için aynı olduğunu, herkesin çektiği acının aynı olduğunu düşünürdüm. İnsanların farklı olduğunu hiç düşünmezdim. İnsanların dinlediği müzik bile aynı değilken böyle düşünmem çok saçmaymış bunu yeni yeni fark ediyorum.

Aynı şekilde yaşamasak bile aynı gökyüzünü, aynı geleceği paylaşıyoruz. Hatta ve hatta aynı teknolojiyi. Peki bunları neden fark edemiyoruz. Çünkü düşünmeyi, anlamayı belki de anlatmayı bıraktık. Kendimizi bu hâle biz getirdik. Bunu yapanlara çok yardımcı olduk. Yönlendirilmeyi biz seçtik, yönetmek yerine.

Biz nasıl bir insanız? Nerede yanlış, nerede doğru yapıyoruz? Biz doğruyu yapabiliyor muyuz, yoksa sadece gösteriş peşinde miyiz? Bu soruları uzatabilirim aslında, daha da uzar. Biraz da çuvaldızı kendime batırayım. Kendimi de bu kefeye koyuyorum. Yaptıklarım benim tercihlerim mi, yoksa ben de mi yönlendirilmeyi seçtim. Sizce bu gençlik nereye gidiyor? Bu acı gerçeği benimle de paylaşır mısınız? İnsanlar neden bu kadar duyarsız. "Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir." diyen peygamberin ümmeti olan bizler akrabalarından dahi habersiz hale geldik. Neden bu hale getirildik ve neden buna destek olmayı seçtik. Düşünün! Düşünmek, fikir üretmek gerekir. Düşünmek farklı olmaktır. Evet farkındalık, aslında ihtiyacımız olan sadece bu. Kendi cevherinizi fark edin ve neler yapabileceğinizi düşünün. Unutmayın sadece kendini düşünen kahraman olamaz.

Kapkaranlık bir gece... Her yer ıssız. Hiçbir ses yok. Yalnız rüzgârın yardımını ile hışırdayan yaprakların sesi. Yırtık kıyafetler içinde, ayakları açılmış, eski bir ayakkabı giymiş küçük bir kızdı bu sesin sahibi. Küçük kız sokakta nereye gittiğini bilmeden yürüyordu. Hiçbir şey düşünmüyordu. Nereye gittiğini bilmeden sadece yürüyordu. Bu küçük kızın adı Ayşegül'dü. On iki yaşındaydı. Çok küçük yaşta annesini kaybetmişti. Zaten kaç yaşındaydı ki. Annesi ölünce babası da terk etmişti öz kızını. O yaşlarında yetimhaneye bırakılmış, çok büyük zorluklar çekmişti. Bazı geceler aç kalmış, üşümüştü. Artık bu acıya dayanamamış, yetimhaneden kaçmaya karar vermişti. İşte şu ıssız sokaklara kadar gelmişti. Dayanamadı o kadar yorulmuştu ki... Bir gündür hiçbir şey yememişti. Bir kaldırıma oturdu. Aniden annesi aklına geldi. Ne güzel bir kadındı. Kumral saçları ipek misali omzuna dağılırdı. Ela gözleri Ayşegül'e o kadar sevgi ile bakardı ki... Ayşegül annesini çok özlemişti. Ağlamaya başladı. Bitkin olan vücudu iyice yorulmuştu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Tam o sırada birden irkildi. Yanına bir adam gelmişti. Ayşegül'e bakıyordu. Ayşegül kafasını kaldırıp adama baktı. Adamın başı biraz kel, yaşı genç, sırtında kahverengi bir palto vardı. Yüzü karanlıkta pek seçilemeyen adam biraz durdu ve Ayşegül'ün yanına oturdu. Bu bahsettiğimiz adam Üsküdar'da kendi halinde yaşayan, yabancı dildeki gazeteleri Türkçeye çevirerek ekmek parasını kazanıyordu. Adı Mustafa'ydı. Mustafa da Ayşegül gibi küçük yaşta ailesini kaybetmişti. Çok büyük zorluklarla şu yaşına kadar gelmişti. Mustafa Ayşegül'e: "Adın ne senin?" diye sordu. Ayşegül yanıtladı: "Adım Ayşegül, sen kimsin?" "Mustafa." dedi adam. Ayşegül kaldırıma oturmuştu. Daha sonrasını hatırlamıyordu. Neler yaptığını, neler konuştuğunu... Galiba bayılmıştı.

Gözlerini açtığı anda bir odada, başında bir havlu ile yatıyordu. Kalkamıyordu. O kadar yorgundu ki... Ardından kapı açıldı. Giren adamı tanıyamıyordu. Adam elinde çorba kâsesi ile Ayşegül'ün yanına geldi. Ayşegül'ün alındaki havluyu alırken: "Daha iyi misin?" diye sordu. Ayşegül kafasını sallamakla yetindi. Acaba nereye gelmişti, bu adam kimdi? O sırada adam çorba kasesine kaşığı daldırıp Ayşegül'ün içmesine yardım etti. Sonunda çorba bitti. Ayşegül'ün artık halsizliği kalmamıştı. Adam tam çıkacakken: "Siz kimsiniz, ben neden buradayım?" dedi Ayşegül. Adam çıkacakken geri döndü. Elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Yatağa oturdu. Anlatmaya başladı: "Benim adım Fatih. Dün akşam Mustafa arkadaşım seni bulmuş. Galiba yolda karşılaşmışsınız. Bugün şehir dışına çıktığı için seni bana emanet etti. İyileşinceye kadar burada kalacaksın. Daha sonra Mustafa gelip seni alacak. İstedğin bir şey var mı?" diye sözlerini tamamladı Fatih. Ayşegül hayır anlamında kafasını salladı. Şimdi hatırlamıştı her şeyi. Demek dün gece gelen Mustafa Fatih'in arkadaşıydı. Ayşegül bunları düşünürken Fatih kapıyı sessizce çekip gitmişti. Ayşegül yattı yatağına. Gün geçtikçe kendini daha iyi hissediyordu. Lakin çok sıkılıyordu. Hemen iyileşmek istiyordu. Fatih'in işlerinin olduğu günler bir tane kadın gelip hem Ayşegül'e bakıyor, hem de evi temizliyordu. Ayşegül bazen bu kadına bile yardım ediyordu. Aradan on gün geçti. Ayşegül artık tam olarak hastalığı atlatmıştı. Zaten Mustafa abisi de gelmişti. Ayşegül Mustafa'nın evinde yaşıyordu artık. Evi çok büyük değildi, ama o kadar temizdi ki. Her şey yerli yerinde duruyordu. Mustafa, Ayşegül'e çok güzel bir oda hazırlamıştı. Pespembe bir odası vardı. Ayşegül çok mutluymuştu. Artık soğukta üşümüyor, karnı aç kalmıyordu. Ama bir tarafı hep buruktu ve öyle de kalacaktı. Ayşegül bazen Mustafa'nın evini temizliyordu. Mustafa'nın kocaman kütüphanesine bakıyordu. Zaman çok çabuk geçiyordu. Ayşegül on altı yaşına girmişti. Mustafa abisi ile çok mutluymuştu. Beraber kitap okur, kitapları yorumlar; tiyatroya gider, ara sıra siyasetten bahseder, hatta deniz kıyısında oturup sohbet ederlerdi. Ayşegül, Mustafa sayesinde okuma yazma bile öğrenmişti. Bazen Mustafa'nın yaptığı çevirileri dikkatle inceler, hayran kalırdı Mustafa'nın işine. O kadar birbirlerine bağlanmışlardı ki aralarından birinin kılına zarar gelse kıyameti koparırlardı. Mustafa, Ayşegül'ün babası olmuştu. Mustafa'nın da bilmediği, öğrenmediği baba sevgisini Ayşegül'e göstermek istiyordu. Ayşegül deniz kenarına gitmeyi o kadar çok seviyordu ki içi açılıyor, ruhunun ferahladığını hissediyordu. İçindeki dertleri denize döküyor, deniz sırdaşı oluyordu.

Artık sonbahar bitmiş, kış tüm kuvvetini göstermeye başlamıştı. Bir kış sabahı Fatih ve Ayşegül bir yatağın başında duruyordu. Evet... Mustafa hastalığa yakalanmıştı.

Zatürre ciğerlerini ele geçirmiş, Mustafa'nın öksürmesine neden oluyordu. Ayşegül çok üzülmüyordu. Biricik babası onu yalnız mı bırakacaktı? Kim koruyacaktı peki onu? Mustafa'nın hastalığının devam ettiği zamanlarda Ayşegül yine deniz kenarına gidiyor, içini çeke çeke ağlıyordu. Eve giderken de gözyaşlarını siliyor, babasının onu bu şekilde görüp daha çok üzülmeyi istemiyordu.

Şubat ayının on beşinde, karlı bir sabah günü Mustafa ölüm döşeginde zatürrenin verdiği acı ile birlikte sürekli öksürüyordu. Galiba ebediyete gidişin yakın olduğunu kendisi de hissetmişti. Ayşegül'ü yanına çağırdı, elinden sıkı sıkı tuttu. Yanağına bir buse kondurdu. Söze başladı: "Bak kızım sen benim kızım sayılırsın. Ben seni bulduğumda miniciktin, açtın, kötü haldeydin. Sen de ben de yetimiz. Belki bu yavrucağa bir baba, bir abi olabilirim diye düşündüm. Sen de beni baban yerine koydun. Hep dürüst ol kızım, elini harama uzatma. Bilirim ki şu manasız hastalık yakamı bırakmayacak. Sen hep doğru ol kızım, Allah'a emanet ol." dedi ve gözlerini yumdu. Ayşegül hüngür hüngür ağlıyordu. Koştı deniz kenarına. Bu acıya dayanamıyordu. Kenardaki banka oturdu. Onca yıl ona sahip çıkan dayanağını da kaybetmişti. Ağladı, ağladı... Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Banktan kalktı, denizin uç noktasına kadar geldi.

Halime KILIÇ
GÖNÜL

Kaç kere yanar bir insan?
Ne zaman tutuşur gönlü?
Hangi göz ritmini değiştirir kalbinin?
Ya da kim sever gönlündeki ateşi?
Neden sönmeyen ister ki?
Nedir ki sevmek?
Baktıkça doyamamak mı,
Yoksa bakmaya kıyamamak mı?
Bir kalp ne kadar dayanabilir sevilmemeye?
Kaç gülüş kapatır ateşin açtığı yarayı?
Kaç yıl geçmeli gönlündekini silmek için?
Ve kaç kere ölür insan,
Gönlündekini yaşatmak için?

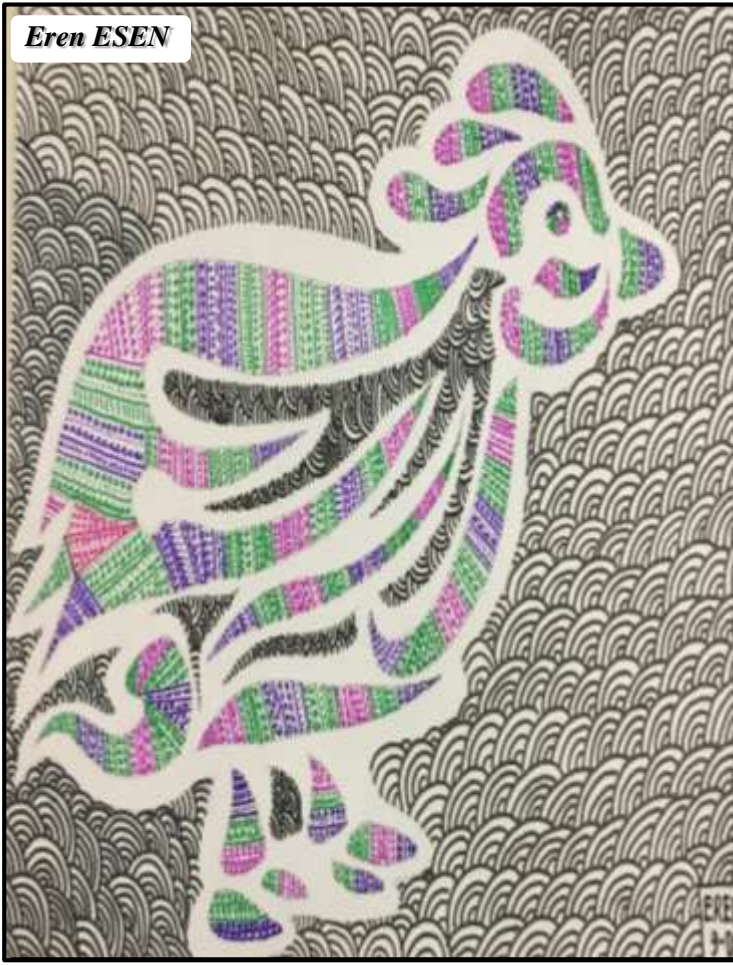
Canım halam,

Aylar oldu görüşmeyeli. Sen bizi bırakıp da Fransa'ya gideli yıllar oldu. Özledim halam. Babam, dedem, babaannem sana kırgın olsa da ben seni özledim. Küçük yüreğimde yaşattığım o insanı özledim. Bazen arkadaşlarla sohbet ederken bayramlardan, hafta sonlarından bahsediyoruz. Biri kalkıp öyle bir şey söylüyor ki: "Ben halama gideceğim, geçen gün beni aradı, bana sürprizi varmış diyor!" boğazıma şöyle top gibi bir şey yükseliyor; acıtıyor, ağlatıyor halam.

Sen de beni özledin mi hala? Senin de bana sürprizin var mı? Sen giderken küçük bir çocuktum ama o güzel yüreğin, bana bakarkenki sevgi dolu gözlerin hala aklımda. Artık gel hala. Babamlar sana kırgın olsa da onlar da seni çok özledi. Gözden irak olan gönülden de irak olur diyorlar. Öyle değilmiş hala. Sevgi ne kadar büyükse hasret de o kadar büyük olurmuş. Ben, sen varken özlem nedir bilmezdim. Ama artık öğrendim hala. Özlem, gönül ayrılığı değilmiş. Özlem, boğazına dizilen hicrıkların yaş olup akması; ama o duygunun yüreğinde her defasında daha fazlasıyla hayat bulmasıymış.

Beni bekletme hala. Artık bekletme, gel istiyorum. Bu özlem, bu hasret artık dinsin istiyorum. O küçük kızın yüreğinde solmak üzere yüz tutan papatyalar suyla can bulsun istiyorum. Seni yüreğinden gören yeğenin Zeynep Sıla.

Çubuk/Ankara

Özge ÖZTÜRK KÜSKÜNÜM

Gökkuşağımı çalanlara,
Renkleri solduranlara,
Ufkumu daraltanlara,
Küskünüm...

Umutlarımı çalanlara,
Etrafa kan kusanlara,
Nidalarında küfür olanlara,
Küskünüm...

Gözümün içine bakanlara,
Bakıp da kendini bulamayanlara,
Suretinde alay olanlara,
Küskünüm...

Hasretimi harmanlayanlara,
Yüzümdeki tebessüme kanıp
Kalbimdeki yaşları bulamayanlara,
Küskünüm...

Kötülükten beslenenlere,
Zehir püskürtenlere,
Sevgiyi hor görenlere,
Küskünüm...

Kalbimin kalemimi kıranlara,
Gözlerimi çağlayan kılanlara,
Ruhumu lambaya sığdıranlara,
Küskünüm...

Şeyma Nur KÖROĞLU KADINLARIN KÂBUSU

Kadına şiddet, bazıları için korkutucu bir kelime olsa da başkaları için alay konusu olabilmekte. Peki siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu olaya göz yummayı mı, yoksa o korkan ellerden şefkatle tutup kurtarmayı mı? Bizler her akşam ailelerimizle çay içip sohbet ederken başkaları o kabusun içinde kaybolup, annelerinin çığlıklarını duyup işkence çekmekte olabilir.

Hangi çocuk ister ki annesinin çaresiz çığlıkları içinde kaybolmayı? Tüm bu soruların cevabı hiç kimse elbette. Dünyada belki binlerce, belki de milyonlarca kadın şiddet görüyor. Peki ya ülkemiz? Kendimize cesurluğu, kahramanlığı çok iyi yakıştırıyoruz, öyle de peki niye bazılarımız bize yakıştığı gibi davranmıyor? Aksine bir kadının yaralarına merhem olmak yerine yarasını deşiyoruz maalesef "Kocasıdır döver.", "Yakında barışılır.", "Olur karı koca arasında öyle şeyler." demek hoşumuza mı gidiyor yoksa? Sokakta bir kadına şiddet uygulanırken telefona çekmek yerine polise haber versek ya da bir erkek karısının elini tutup yanağına bir öpücük kondurduğunda ayıplamak yerine içimizde anlamsız bir sevinç oluşsa keşke. Saçlarından sürümek yerine o saçların tek teline kıyamayıp okşasalar ne kadar da güzel olurdu oysa. Bu vahşet günden güne azalacağına aksine daha da artıyor. Boşanmak isteyen eşi ve çocuklarıyla beraber evi yakarı mı ararsınız yoksa karısını kurşuna dizeni mi? Ne yazık ki bir de bu caniliği komik zannedip alay eden insanlar da var çevremizde. Kadının çaresizce yüzünü saklama çabası var bir de. Kadına yapılan şiddet sadece fiziksel değil ruhsal ve sözlü de. "Sen kadınsın, yapamazsın, git evinde otur." diyen zihniyetsiz insanlar da var maalesef. Sokakta, otobüste kısa etek giydi diye tekme atılan kadınlar, hayallerindeki mesleği yapmak isteyen genç kızlara söylenen veya hissettirilen tavırlar o kadar acınası bir halde ki söyleyecek bir şey bulamıyorum. O insanlara ya da insan dışı varlıkları sadece kınıyor ve acıyorum.

"Cennet annelerin ayakları altındadır." diye bir söz vardır. Annelere ve ileride anne olacak genç kızlara neden bunların yapıldığını anlamış değilim. Umarım hepimiz o cennetin değerini çok geç olmadan anlarız.

Sevgi sizce ne demek? Kiminiz için emek, kiminiz için en değerli bağ, kiminiz için de zayıflık göstergesi. Bence sevgi; kalpleri rahatlatan gülümsememize ve gülümsetmemize olanak sağlayan duygudur. Dünyada gün geçtikçe azalan sevgiden pay almamız gerekmektedir. Çünkü her insan sevgiye muhtaçtır. Çoğu insan ne yazık ki bu sevgiden payını almamıştır. Bunun nedeni insanların sevgiden mahrum büyümesidir.

Peki sevgisizlik zamanla yerini neye bırakır? Kin ve nefrete. Kin ve nefret insana en çok zarar veren imha gücü yüksek silahlardır. Nefret, olumsuz duygu, tiksindirici; kin ise birine karşı gizli düşmanlık ve öç alma gerektiğini güden duygudur. Nefret zamanla kine dönüşebilir ve insana büyük zararları dokunur. Örneğin karşınızdaki insanın size karşı bir hareketi, bir sözü, bazı tavırları sizin hoşunuza gitmiyor olabilir. Bunlardan dolayı onu uyarmak yerine içinize atıp "Bir daha yapmaz ya!" dersiniz ama zamanla içinizde saklanan kinin –gizli düşmanlığın- farkında olmazsınız. Unuttum dediğiniz bir anda olumsuz düşünceleriniz aklınıza yine gelir ve huzursuz olursunuz, kötü düşünmekten, iyiliklerden uzak kalırsınız. İçinizdeki kin ve nefret zamanla artar ve dayanamaz hâle gelirsiniz. Saklayamadığınız kin ve nefretin ortaya çıkması hem kendinize hem karşınızdaki insana büyük zararlar verir.

Ve çoğu zaman "Keşke böyle olmasaydı.", "Keşke böyle yapmasaydım." deyip durursunuz. Yaptığı olumsuz davranışları zamanında düzeltmesi gerektiğini söyleseydiniz emin olun ki yaşayacağınız güzel zamanları kaybetmeyebilirdiniz. Söylediğiniz zaman davranışlarında bir değişiklik yoksa o kişinin size ne kadar az değer verdiğini, sizi ne kadar az sevdiğini anlarsınız ve o kişiyi hayatınızdan çıkartırsınız. Çünkü seven insan düzelebilmek için çaba gösterir, seni incitmek istemez. Böyle sevgiden uzak bir kişi ile hâlâ arkadaşlık kuruyorsanız, nefrete sığınmışsınız bir bakmışsınız sizin değer verdiğiniz insan size gün geçtikçe zarar veren birine dönüşür.

Değer mi? Değmez. Çünkü karşınızdaki insanın yüzünden en ağır silahınızı kendinize vurmuş olursunuz. Vurduktan sonra sevginiz genel olarak azalır ve sonra kin ve nefret sırtınızda size en ağır yük olur. Kim ister ki böyle bir yük ile hayatını sürdürmeyi? Hiç kimse istemez. Önemli olan yaşadıklarımızdan bir ders çıkarmak. Sırtınızda bir yük, aklımızda olumsuz düşünceler olmadan, geri kalan hayatımızda sevgiden mahrum kalmadan sevginin insana kattığı güzellikleri görerek yaşayabilmektir.

Mehmet Meriç YAMAN **KİTAPLAR**

Kitap sözlük anlamına bakıldığı zaman şöyledir: Genel olarak baskılı, kimi zaman ise el yazısıyla yazılmış kağıtların ciltli veya ciltsiz olarak bir araya gelmiş halidir. Sözlük anlamı her ne kadar basit olsa da kitapların bize kattığı, bizlere verdiği zenginlikler bakımından çok değerlidir.

Kitaplar, belki de bu dünya üzerinde bulunan en değerli varlıklardan birisidir. Bizlere verdiği değerler ve sayesinde geçirdiğimiz zamanlar olsun, her biri bence altın niteliğindedir. Sürekli değer diyoruz nedir bunlar? Bunlar: Kitap okumak öncelikle her insanın empati duygusunu artırır, stresini azaltır. Hatta kitap okumak her insanın hafızasını güçlendirir ve hayatta yaşadığı olaylar arasında neden-sonuç ilişkisi kurmasında yardımcı olur, bu da insanın hayatını daha değerli bir hale getirir. Evet kitapların birçok türü ve konusu olabilir. Ama her birinden alacağımız bilgiler değişir. Mesela bir kitap macera türünde bir romansa bizi bir serüvene sokar ve burada geçirdiğimiz vakit boyunca bize heyecan katar. Böylelikle hayatımıza bir renklilik, canlılık katmış oluruz ve hatta bu tür romanların sonunda mutluluğa koşarız. Veya bu kitap siyasi alanda, tarih alanında yazılmış olsun bu tür kitaplar ise bizde farklı görüşler doğurabilir, hatta bir insanın hayatına yön bile verebilir veyahut da bu kitap bir fabl ise insana birçok olay yoluyla farklı öğütler vererek insanın hayatında kullanabileceği türde yazılardır. Kitaplar genel olarak boş vakitleri değerlendirmek için okunsa da kimi insanlar bunu her an, herkesin gözüne sokarak gösteriş amacıyla yapıyorlar. Tabi ki yanlış. Çünkü kitap her an, her yerde okunamaz. Kitaplar sakın bir kafayla yani hiçbir işle uğraşmazken, sessiz, sakın bir ortamda okunması gereken varlıklardır.

Kısacası kitaplar değerlidir. Bizlerin de daha çok kitap okuyarak kitaplara sahip çıkmamız ve kitaplara daha fazla sevgi göstererek kitaplara karşı daha duyarlı olmamız gerekir. Umarım sizlerin de bu yazıdan sonra kitaplara karşı bakışınız değişir ve hepimiz de kitap sevgisini alarak daha fazla kitap okuruz.

Gurbet GÜNENÇ **RÜKÛ**

Gözyaşlarımın damlalarında,
Kalbimin ritminde,
Ruhumun derinlerinde
Gizlemişim ben seni.

Baktığında görebilmek
Bahşedilen en büyük nimet.
Marifet görebilmekteymiş
Gözümü çevirdiğim her yerde seni.

Göz yetmezmiş aşkı görebilmeye.
Kapağına gerek duyulmayan
Kalp gerekmiş gözüme.

Minik tohumun filizlenişinde,
Her nefesin alınıp verilmesinde,
Mutluluğun gülüşünde
Buldum ben seni.

Teslimiyet gerek aşka,
Baharında olabilmek.
Bir başak gibi
Rükûda durabilmek.

Güven gerek aşkına,
Verdiğine de bekle dediğine de
Bir fesleğen gibi
Eyvallah diyebilmek.

Aşkın için
Yaşam gerek, ölüm gerek
Bir serçe gibi
Gözyaşını feda edebilmek.

İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Mustafa ERDAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

İlyas ÖZÇELİK

GÖRSEL DANIŞMAN

Korkut GÜLTEKİN

YAYIN KURULU

Hacı Bayram CAN

Kübra ESEN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1

Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00